

Indonesië 2010, deel 3

We hebben dringend rupia's nodig. De meeste evenementen worden contant betaald evenals onze gids/chauffeur. Een teleurstelling is het zwembad in ons huidig hotel. Van de een op andere dag is dat wegens renovatiewerkzaamheden gesloten.

Met de chauffeur gaan we als eerste naar een bank en, met het oog dat we toch zullen verkassen naar Lombok, wil ik een ander hotel aan zee wanneer we terugkomen. Het eerste hotel dat we bezoeken is volgeboekt, de tweede heeft gelukkig nog een kamer. In het hotel is een oud gedeelte met handgemaakte deuren.

Helaas kan de receptioniste ons geen kamer hiervan laten zien. De rest is nieuwbouw. De kamer bevalt en terug in de receptie reserveren we de kamer en betalen we alvast voor één dag. Daar kan betaald worden met een creditcard. Alsof we ons misschien kunnen bedenken rijdt de chauffeur een rondje in de omgeving en laat ons zien hoe dicht we aan zee zijn. Zijn navigatiesysteem geeft aan dat we maar 200 m hoeven te lopen, wijst hij

triumfantelijk aan. We stoppen bij het strand. Dat is praktisch leeg. Stoelen, tafeltje en badhanddoeken zijn te huur. Ik kan het niet laten en loop naar de vloedlijn. Voor het eerst sinds twee jaar voel ik hoe heerlijk warm het zeewater is. Mijn voeten spoel ik af bij

een kraantje en bekijk het uitgestrekte strand.

triumfantelijk aan. We stoppen bij het strand. Dat is praktisch leeg. Stoelen, tafeltje en badhanddoeken zijn te huur. Ik kan het niet laten en loop naar de vloedlijn. Voor het eerst sinds twee jaar voel ik hoe heerlijk warm het zeewater is. Mijn voeten spoel ik af bij

De volgende stop is bij een boekingskantoor waar Peter en de gids naar binnen gaan. Kaartjes worden gekocht voor de oversteek naar Lombok per ferryboot.

Even wordt aan mij gevraagd of ik de snelle boot prefereer; ik zit namelijk buiten het kantoortje op het stoepje. De overtocht per gewone ferry duurt 5 uur. De snellere doet er twee uur minder over. Het lijkt mij toch beter de gewone ferry te nemen. Tjonge, het zal vroeg dag worden wanneer we afgehaald worden door een shuttlebusje, geven de kaartjes aan.

Een leuk uitje is naar Denpasar. Ik mag iets kopen voor mijn verjaardag. In Nederland is het zo dat juweliers verspreid liggen. In deze stad, maar heel gewoon in Indonesië, is een speciale wijk waar ze naast elkaar staan. Elke goudwinkel heeft een eigen bewaker. Ik kijk mijn ogen uit en wandel van vitrine naar vitrine. Ik weet niet eens wat ik zoek maar laat me diverse sieraden voorschotelen.

Wanneer ik eindelijk een besluit heb genomen, komt op mijn verzoek de gids kijken. Hij is opgetogen, want de armband is volgens de nieuwste mode in Bali gemaakt. Een groot deel van de opgenomen rupia's zijn we weer kwijt!

Pinnen is er niet bij en het is handje contantje. Mijn gids weet nog wat van de prijs af te halen en er wordt een kwitantie uitgeschreven waarop het aantal karaat, het gewicht en soort sieraad wordt beschreven. Dat laatste is ietwat

overdreven, want er staat alleen dat ik een armband heb gekocht. Ik vind het toch wel belangrijk, want in Nederland laat ik deze taxeren voor de verzekering. Peter moet opnieuw geld halen bij een bank.

We bezoeken ook nog een markt. Altijd gezellig en er is veel te zien. Ook hier heb ik eigenlijk niets te zoeken. Toch

schiet me te binnen dat ik graag een housedress wil hebben van sarongstof. Samen met de gids loop ik de kleine winkeltjes in en uit en bekijk ik de

uitgestalde waar in de open kramen. Wanneer ik bijna de moed heb opgegeven, ontdek ik toch datgene wat ik zoek. Het is bloedheet en stoffig op de markt. Ik durf me niet te bescheuren aan vers fruit of cendol. Ik zal later tijdens mijn verblijf mijn schroom laten varen. Enkele jonge knullen op scooters maken een praatje met me. Een van hen weet een

paar woorden Nederlands. 'Kijken kijken en niet kopen' roept er één. Mij wordt een cassette voorgehouden met nep Rolex of nep Seiko horloges. Ik lach en antwoord tot hun verbazing met een kwinkslag in vloeiend Bahasa Indonesia dat ik niet bij de tijd wil zijn.

Met de gids gaan we naar een restaurant voorbij Ibu voor het middageten waar Peter de lekkerste saté ooit gegeten heeft (saté boemboe). Het is daar spotgoedkoop en de bediening vlot. Een andere keer proberen wij het opnieuw, maar de saté is uitverkocht.

Met de gids spreken we af dat we de volgende dag om 8.30 uur een langer uitje willen maken.

Ik heb een afspraak met Spa om me te laten masseren. Nu laat ik dat doen in de open lucht. Hoe heerlijk is dat in een soort pendopo (open paviljoen) met aan enkele kanten doorzichtige gordijnen. Mijn nagels laat ik lakken en ik ben, na een douche en siësta in de

hotelkamer, bijna weer de oude. Zelfs Peter bezwijkt om zich ook te laten masseren. Het is vermeldenswaard, want al dat 'gefriemel' hoeft van hem niet. Peter verdwijnt toch liever in een van de massagekamers.

Ik breng de was weg bij de laundry en we eten bij Ibu. Met haar bespreek ik dat we naar Lombok zullen gaan, maar weer terugkomen. Ik vraag haar of ze nasi petjel voor mij wilt maken. Op de boot is geen eten te koop. Ze zal speciaal voor mij om vijf uur opstaan. Lekker vers, want anders is het eten al bedorven. Peter heeft intussen bij de supermarkt wat broodjes gekocht.

Peter bergt zorgvuldig de stapel rupia's in de kluis, evenals mijn armband. Die heb ik niet eerder teruggezien dan pas in Nederland.

Met de guide annex chauffeur gaan we naar het Bratanmeer. Opnieuw veel apen langs de kant van de weg. Vele sawah's en van die léuke bèbèks.....grapje hoor, want met dat laatste citeer ik Wieteke van Dort. Peter heeft het inderdaad heel druk met het fotograferen van de vele sawah's. Op het hoogste punt stoppen we met het uitzicht op het meer. Ik laat me onder andere fotograferen met een vliegende hond die boos wordt van mijn onhandig gedoe. Een grote leguaan krijg ik op mijn arm en een python om nek en armen gehangen. Een stelletje knullen op een stelling bekijken grinnikend de stomme toeristen die zich laten verleiden tot deze onzinnige capriolen. Bij een restaurant en winkeltje

koop ik kacang. De lucht begint te betrekken en even later valt er wat regen. Heel vervelend allemaal, maar niettemin gaan we toch met de auto naar een punt waar we de Git-Git waterval kunnen bezoeken en die het tweede meer voedt. Het Bratanmeer is eigenlijk een tweelingmeer en het andere meer is, mede door de laaghangende bewolking, nauwelijks te zien vanaf de plek

waar we hebben gezeten en koffie gedronken. Voor de toeristen zijn houten bankjes gemaakt. Op die manier is het heerlijk verpozen in het zonnetje tijdens het koffie uurtje. Ongeveer 10 km van Singaraja stort de waterval 40 m diep in een romantische kloof. Met een andere gids voorop, eerst toegangskaartjes gekocht, glibberen we naar beneden. Het is een lange kronkelende weg en ik bedenk bezorgd dat we dezelfde weg terug moeten.

Hier en daar houden we halt om op adem te komen, want de gids loopt zo snel dat hij haast niet bij te benen valt.

Gelukkig staan hier en daar kleine winkeltjes met goedkoop plastic speelgoed, wat sarongs en snoepgoed. De kinderen zijn al jong getraind om wat aan de man te brengen. Plastic armbanden of kettingen, bagus toch? De gids vertelt dat hij slechts tweemaal per dag deze tocht maar mag maken. Anderen nemen daarna

de wacht over, ook voor slechts tweemaal per dag. Hint? De paraplu gebruiken we zo nu en dan als wandelstok. Het is om te begillen. De luitjes die daar wonen verbouwen wat gewassen en ik word op diverse bloemen en vruchten gewezen. Die worden in hun warung ook te koop aangeboden. Verse kruiden, allemaal heel lekker om een goede Indische maaltijd te maken, maar ja, wat heb ik hieraan?

Het naderend geluid van snel stromend water komt ons tegemoet. Eerst komen we een schuimende rivier tegen, niet echt spectaculair. Dan komt eindelijk de waterval in zicht die met donderend geweld naar beneden komt.

Aan het begin van het bruggetje trek ik mijn schoentjes uit. Via een minder stijl

gedeelte klauter ik via de bergwand het water in. IJskoud is het water, maar om bij de waterval te komen moet ik echt een soort hoekje voorbij om die goed te zien. Ik loop voorzichtig op de afgebrokkelde steentjes. Ik heb spijt dat ik geen badpak aan heb, want een duik in het water en te zwemmen onder de waterval lijkt mij fascinerend. Natuurlijk wordt dat met klem afgeraden, zowel door de gids als door Peter. Met mijn blote voeten voel ik waar de bodem telkens wat dieper wordt. Het is inderdaad gevaarlijk, want er kunnen diepe gedeelten zijn die voor het oog niet zichtbaar zijn. Het is intussen opgehouden met regenen wanneer we weer de terugtocht ondernemen.

Bij een van de warongs drinken we wat en rusten uit van het avontuur. Peter heeft intussen heel wat foto's genomen. Met een vette fooi nemen we afscheid van de gids.

We gaan opnieuw een markt bezoeken. Altijd leuk om daar wat rond te scharrelen. Jeneverkental toch wat ik tegenkom? Ik loop weer de stalletjes af op zoek naar iets of nergens naar.

Om nog meer foto's te maken rijden we nu naar een gedeelte dat beroemd is voor sawah's in terrasbouw. Onze guide weet een perfecte plaats om te fotograferen. Er is

hiervoor speciaal een huisje neergezet beneden aan de weg voorzien van een tafel en een stoel. Helaas begint het weer te miezeren.

Nu laat Peter zich niet weerhouden. Als eerste gaat hij een klein maar steil modderig weggetje af. Nog voordat ik het in de gaten heb, neemt hij met fototas en al een niet geplande duik in de sawah. Hij roept nog iets, maar is niet te verstaan. Ik aarzel op de kant hoe ik naar beneden kan komen, op mijn blote pootjes welteverstaan, om Peters uit de sawah te trekken. Dan

kruipt Peter de kant op en in zijn mond heeft hij iets groens.

Ik ben dan bij hem en hij trekt een lange sliert padi kokhalzend uit zijn mond die al een stuk in zijn keel zit. Hij zit onder de modder en zijn fototas ook. We gaan gedrieën naar het huisje en Peters eerste zorg is of zijn camera's en andere fotospullen nog droog zijn. De schade valt, achteraf te bezien, nog mee, maar de lenzen hebben ook iets van modder. Met mijn

fototoestel leg ik zoveel mogelijk het gebeuren vast.

Tot ieders opluchting geen vuiltje aan de lucht, in ieder geval wat betreft mijn camera.

Ik heb gelukkig altijd tissues bij me, maar Peter gaat terug naar de plek des onheils om zijn ontbrekende slof op te diepen.

Hoe toch dese? Die is in alle commotie nog in de sawah. Dat valt nog niet eens mee, vertelt hij achteraf. Hij moet ongeveer meer dan een halve meter diep zoeken. Met een literfles drinkwater probeer ik eerst de ergste modder van zijn gezicht te wassen.

Intussen probeert de gids, vreselijk geschrokken, de fles opnieuw te vullen met stromend water uit de sawah. Er valt niets aan te doen en Peter moet écht uit de kleren tot op zijn onderbroek na, natuurlijk.

De mensen die iets verderop werken in de sawah zijn dat soort ongelukjes wel gewend en werken gewoon door.

Eenmaal boven gekomen stopt er nog een bus met toeristen die ook

foto's maken. Zij zijn verstandig en doen dat vanaf de weg.

Daar zit Peter bibberend in een airco auto alleen met een kletsnatte onderbroek aan. De gids weet in een desa wel een winkel die kleren verkoopt. Peter blijft in de auto terwijl ik inkopen voor hem doe tot en met een modieuze (hahaha) onderbroek. Wanneer ik denk dat ik de passende maat en kleur heb gevonden mag hij de winkel in. Natuurlijk wordt er zachtjes gelachen bij het zien van die Belanda. Peter mag zich ook eerst wassen in die winkel. Dat heb ik van te voren gevraagd.

Hierna hebben we op de terugweg zó verschrikkelijk moeten lachen. Ik lig dubbel en haal steeds verschillende voorbeelden aan. Zelfs zijn oren zitten dicht van de modder. De gids moet ook verschrikkelijk hard lachen dat hij zelfs de weg kwijt raakt. Hij stopt om zich te oriënteren. Op een kruispunt staat een

politieagent en die wijst hem de weg. Het navigatiesysteem in die verlaten contreien heeft zeker geen bereik.

Eind goed al goed en de rest van de uitjes stellen we maar uit tot na terugkeer uit Lombok. Peters modderige kleding heb ik direct naar de laundry gebracht, want wat een vieze lucht komt er vanaf. Peter heeft na het douchen en

andere kleding niet anders gedaan dan zijn fototas reinigen van de modder en uiteraard minutieus zijn fotoapparatuur nagekeken. Met mijn föhn probeer ik zoveel mogelijk de tas te drogen. De schone was is binnen twee uur klaar!

In de avond eten we bij Sarong, een gerenommeerd restaurant. Het is after all mijn verjaardag. Het eten was voortreffelijk, de rest was naadje. Na bestudering van de menukaart wordt het voor Peter een pepersteak en voor mij lamsbout. Wel wordt het couvert keurig verwisseld i.v.m. de gerechten en een groot servet wordt op onze schoot met enige ceremonie gelegd.

Daarnaast bestellen wij beiden een glas rode wijn. Een karaf met water en ijsklontjes wordt eveneens op tafel gezet alsmede een bakje chips waar we alvast wat van snoepen. In afwachting van de bestelling roken wij beiden een sigaretje. Dan komt mijn eten met werkelijk alles erop en eraan. Een stoet van bedienden, zowat tegen de muur geplakt, weten niet hoe gauw ze daarna de asbak

van tafel moeten nemen. Ik wacht met eten totdat Peters pepersteak eraan komt. Die blijft wel erg lang weg. Nadat ik bij een van de obers geïnformeerd heb waar zijn eten is gebleven, blijkt er een misverstand te zijn. Met duizend en een verontschuldigen wordt uiteindelijk die van Peter opgediend en de mijne is koud geworden. Die geef ik terug. Ik houd niet van koud eten. Hoe ze het voor elkaar krijgen weet ik niet, maar binnen de kortste tijd heb ik mijn eten terug. Ik controleer voor de zekerheid of dat niet in de magnetron is opgewarmd, maar

nee.....Ik bestel nog een glas rode wijn en Peter een cognac. Op ons gemak roken we nog een sigaretje en de asbak komt ongevraagd terug op tafel. Na de betaling van de gepeperde rekening gaan we terug naar ons hotel en nemen afscheid van het hotelpersoneel. In

de korte tijd dat we in het hotel verblijven, is er een band ontstaan. Ik heb altijd moeite met afscheid nemen. Morgen om zes uur 's morgens worden we afgehaald door een shuttlebus op weg met de ferry boot naar Lombok en het hotel/restaurant is pas om zeven uur open. Never say goodbye Mila, zegt Hennie nog zo lief, terwijl zij mij omarmt.

Wordt vervolgd
Mila

